

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/252/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115206388
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2115206388.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: M. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXXX/XX, M., zastúpený advokátom: Mgr. Peter Kubala, AK so sídlom Pod Párovcami 55, Piešťany, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47233516, o zaplatenie sumy 408,38 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 10. mája 2017, č.k. 19C/173/2015-85 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku vo veci samej a v napadnutom výroku o uložení povinnosti platiť súdny poplatok **p o t v r d z u j e**.

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o náhrade trov konania **m e n í** tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 1/3.

III. Žiadna zo strán **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 408,38 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 16.05.2016 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalším výrokom rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania za právne úkony vykonané do 16.5.2016 v rozsahu 33,34 % trov konania s výnimkou trov konania za súdny poplatok vo výške 57,- eur a ďalším výrokom rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania za právne úkony vykonané po 17.5.2016 (vrátane) v rozsahu 100 %. Taktiež súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť Okresnému súdu Trnava sumu 57,- eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, 2, § 9 ods. 2, písm. f), k), § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z., § 497 Obchodného zákonníka, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., § 563, § 563 Občianskeho zákonníka, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z., § 470 ods. 1, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že predmetná zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, keďže žalovaný ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalobcovi ako fyzickej osobe, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania a z formy a obsahu zmluvy je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú“

zmluvu, ktorej predtlač formulára mal žalovaný už pripravenú a dopisoval do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa žalobcu ktorý obsah tejto zmluvy žiadnym podstatným spôsobom nemohol ovplyvniť ani neovplyvnil. Súd pristúpil k skúmaniu jednotlivých obsahovaných náležitostí zmluvy a zistil, že zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru, čo je náležitosťou zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona a v zmluve tiež nie je v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) presne uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška splátok bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je uvedená výška splátky istiny, úroku a ani aká časť je započítaná na poplatky. Uvedené náležitosti musí obsahovať aj zmluva o revolvingovom úvere. V konaní bolo preukázané, že žalovaný vyhotovil i splátkový kalendár ktorý obsahoval rozpis splátky, avšak nebolo preukázané že bol súčasťou predmetnej zmluvy tak, ako to vyžaduje zákon, keď žalobca túto skutočnosť poprel. Vzhľadom na uvedené, keďže zmluva neobsahuje základné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), k) je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z., súd preto neskúmal ďalšie dôvody na ktoré poukazoval žalobca a ktoré by mali spôsobovať bezúročnosť zmluvy. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 1.277,05 eur, keď čiastka 222,95 eur z celkovej sumy 1.500,- eur predstavovala poplatok za poskytnutie úveru, žalobca zaplatil celkovo sumu vo výške 1.685,43 eur, keď zaplatil prvú až trinástu splátku vo výške 85,15 eur, ku dňu 13.11.2014 bola tak splatená celkovo suma 1.106,95 eur, následne boli zaplatené 4 splátky v decembri 2014 až marci 2015 každá vo výške 85,15 eur a následne boli realizované zrážky zo mzdy v mesiaci apríl 2015 vo výške 85,15 eur, v mesiaci máj 2015 vo výške 72,87 eur a v mesiaci jún 2015 vo výške 79,86 eur. Nakoľko súd dospel k záveru, že zmluva je bezúročná a bez poplatku, bol žalobca povinný žalovanému uhradiť iba sumu skutočne poskytnutého úveru vo výške 1.277,05 eur. Bezdôvodne tak žalovanému navyše uhradil sumu 408,38 eur, keď súd skonštatoval, že o uvedenú sumu sa žalovaný bezdôvodne obohatil a z tohto dôvodu v zmysle citovaného ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka súd zaviazal žalovaného toto bezdôvodné obohatenie žalobcovi vrátiť. Námietačka premlčania vznesená žalovaným bola nedôvodná, keď jednotlivé zaplatené splátky, ktoré predstavujú sumu vyššiu ako sumu na zaplatenie ktorej súd žalovaného zaviazal, boli žalovanému poukázané v období od decembra 2014 do júna 2015 v celkovej výške 578,48 eur, t.j. v dvojročnej subjektívnej a trojročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1.2 Občianskeho zákonníka, keď žaloba bola podaná dňa 20.3.2015. Zároveň súd priznal žalobcovi úrok z omeškania z dlžnej sumy a to od 16.5.2016, kedy bol žalovaný už v omeškaní s plnením, keď žalovanému bola doručená výzva (predmetná žaloba) na vydanie bezdôvodného obohatenia Žalovaný mal plniť nasledujúci deň t.j. 1.7.2015 a dňa 2.7.2015 bol v omeškaní, žalobca má právo v zmysle citovaného zákonného ustanovenia § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka na úrok z omeškania, ktorý si uplatnil až od 16.5.2016, preto mu súd priznal úrok z omeškania vo výške 5%, keď výška základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky ku dňu 16.5.2016 bola 0,00 %. Predmetnou žalobou sa žalobca pôvodne domáhal: určenia, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, určenia, že podmienka (zmluvné dojednanie) obsiahnuté v článku 8 Dohoda o poskytnutí služby uzavretá podľa § 269 ods.2 Obchodného zákonníka (v bodoch 8.1. až 8.6.) Zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8500033253 zo dňa 15.10.2013 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi peňažné prostriedky vo výške vyčíslenej žalobcom (predstavujúcej rozdiel medzi sumou peňažných prostriedkov splatených navrhovateľom vo forme splátok úveru a sumou skutočne odporcom poskytnutých peňažných prostriedkov), v priebehu konania upresnené na sumu 408,38 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 408,38 eur od 16.5.2016 do zaplatenia. V priebehu konania na pojednávaní dňa 16.5.2016 zobral žalobca žalobu čiastočne späť tak, že predmetom konania zostal nárok na zaplatenie sumy 408,38 eur s príslušenstvom. Vzhľadom na uvedené v danej veci bol do čiastočného späťvzatia žaloby dňa 16.5.2016 v konaní úspešnejší žalovaný, keď žaloba bola čiastočne späťvzatá pre správanie žalobcu. Úspech žalovaného bol tak v rozsahu 2/3-in a neúspech v 1/3-ine, v percentuálnom vyjadrení súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,34% (úspech 66,67% mínus neúspech 33,33%). Po čiastočnom späťvzati žaloby predmetom konania zostal nárok na zaplatenie sumy 408,38 eur s príslušenstvom, ktorému súd v ceom rozsahu vyhovel, žalobca bol v tejto časti plne úspešný, preto mu súd priznal za obdobie po 17.5.2016 náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania. Podľa § 2 ods. 2 Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov súd zaviazal žalovaného zaplatiť na účet tunajšieho súdu sumu 24,- eur (t.j. 6% zo sumy 408,- eur) z titulu súdneho poplatku za návrh (nárok na zaplatenie sumy 408,38 eur s prísl.) podľa položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu citovaného zákona z dôvodu, že žalobca je od poplatku v tomto konaní oslobodený a súd jeho návrhu v časti o zaplatenie sumy 408,38 eur vyhovel a zároveň súd žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 33,- eur ako súdneho poplatku za návrh žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia podľa položky 1 písm. c) Sadzobníka súdnych

poplatkov tvoriaceho prílohu citovaného zákona, ktorému súd vyhovel. Vzhľadom na uvedené, keďže súdne poplatky boli vyrúbené podľa § 2 ods. 2 Zákona č. 71/1992 Zb. súd rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania s výnimkou trov konania za súdny poplatok vo výške 57,- eur, keď súdne poplatky boli vyrúbené z tej časti predmetu konania v ktorých bol žalovaný plne neúspešný, čo je zohľadnené v rozsahu priznaného nároku na náhradu trov konania.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, prostredníctvom svojho právneho zástupcu a to v časti výroku o náhrade trov konania, keď žiadal tento výrok zmeniť a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, alternatívne, aby rozsudok v tejto napadnutej časti zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie a to z dôvodov, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a taktiež že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Žalobca vo svojom odvolaní napáda výrok o náhrade trov konania, ktorým súd priznal žalovanému nárok na náhradu v rozsahu 33,33%, keď z rozhodnutia by malo vyplývať, že v konaní bol úspešnejší žalovaný, keďže súd vyhovel žalobe v časti o zaplatenie 408,38 eur s príslušenstvom a v časti o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o určenie, že zmluvné dojednanie podmienok čl. 8 zmluvy o úvere je neprijateľnou podmienkou bol žalobca neúspešný, pretože v tejto časti zobral návrh späť a konanie súd zastavil pre správanie sa žalobcu. S týmto odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie nesúhlasí, pretože aj bez toho, aby sa spotrebiteľ výslovne domáhal, súd sám ex offa vo svojom rozhodnutí vyhlási za neprijateľnú podmienku a učini tak ex offa. Ďalej poukázal na ustanovenie § 5b zákona č. 102/2014 Z.z., podľa ktorého orgán rozhodujúci o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva atď. a preto, ak žalobca ako spotrebiteľ výslovne poukázal na nekalosť niektorého zmluvného dojednania, nemožno toto vyhodnotiť tak, že týmto určil rozsah, predmet konania, nakoľko ak by súd zistil, že aj iné zmluvné dojednanie má povahu nekalej podmienky a žalobca by na túto skutočnosť nepoukázal, nemohlo by to ísť na jeho ťarchu. Žalobca len požadoval, aby súd prihliadol na to, že úverová zmluva má vady aj nedostatky a je potrebné na úver hľadieť ako na úver bezúročný a bez poplatkov. Ďalej žalobca poukázal na tú skutočnosť, že žiadal v prejednávanej veci nariadiť predbežné opatrenie a súd jeho návrhu vyhovel a preto žiadal pri zisťovaní pomeru úspechu prihliadať aj na túto skutočnosť a teda že žalobca bol pri nariadení predbežného opatrenia úspešný. Žalobca má za to, že predmetné odôvodnenie rozsudku nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozsudku v súlade s CSP, keďže súd má povinnosť svoje rozhodnutie odôvodniť, čím je zachované aj právo na spravodlivý súdny proces.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu s návrhom, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu, ktorým súd žalobe žalobcu vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 408,38 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne, oboch výrokov o náhrade trov konania a o výroku o povinnosti platiť súdny poplatok vo výške 50,- eur a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), písm. b) a h) CSP. Odvolateľ nesúhlasí s tým, že predmetná zmluva o revolvingovom úvere č. 8500033253 je bezúročná a bez poplatkov a to z dôvodu, že neobsahuje údaj o dobe trvania a termíne konečnej splatnosti úveru a v zmluve, že sa uvádza len celková výška splátky bez toho, aby bolo určené, koľko z tejto splátky pripadá na istinu, úroky a iné poplatky. V tejto súvislosti žalovaný poukázal, že zmluva o revolvingovom úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa na lícnej strane listiny a tiež zmluvnými dojednaniami nachádzajúcimi sa na rubovej strane tej istej listiny a zároveň obsah zmluvy tvoria aj prílohy, ktoré sa v zmysle článku 7 ods. 7.1 zmluvných dojednaní stali neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Údaj o dni splatnosti poslednej splátky vyplýva z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi a ktorý tvorí jej neoddeliteľnú súčasť článok 7 ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní. Zmluva teda údaj o termíne konečnej splatnosti úveru obsahuje a v tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/111/2014-166. Údaj o dobe trvania zmluvy vyplýva z článku 9 ods. 9.1 zmluvných dojednaní, podľa ktorých táto zmluva o revolvingovom úvere sa uzatvára na dobu určitú. Záver súdu o nedostatku náležitostí zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. preto odvolateľ nepovažuje za vecne správny a dôvodný. V súvislosti so závermi súdu o nedodržaní požiadavky na rozpisovanie splátky žalovaný poukázal na Smernicu č. 2008/48/ES a uviedol, že slovenská prax niektorých súdov ohľadne údajnej povinnosti rozlišovať splátku na časť istina, úroky a iného poplatky je nesprávna, čo potvrdilo aj rozhodnutie Súdneho dvora EÚ v rozhodnutí C-42/15. Na základe uvedeného tak súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru o náležitosti týkajúcej sa uvádzania počtu, výšky a termíne splátok a výklad podaný súdom odporuje § 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil aj otázku náhrady trov konania a porušil pravidlo, že o náhrade trov konania sa rozhoduje ako o určitom celku, nie parciálne v jeho častiach/

časových obdobiach. Výrok o povinnosti žalovaného uhradiť súdny poplatok v sume 57,- eur je v rozpore so zákonom, nakoľko súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok zo sumy 408,38 eur a z tejto sumy nie je 57,- eur, ale najvyšš 24,- eur a z rozhodnutia nie je zrejmé, ako súd k sume 57,- eur vlastne dospel. Na základe uvedeného preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a rozhodol vo veci tak, že žalobcu v celom rozsahu zamietne, resp. aby po zrušení napadnutého rozsudku vrátil celú vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

6. K odvolaniu žalovaného zaslal písomné vyjadrenie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej ako vecne správne potvrdil. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 19C/152/2015-76 zo dňa 29.01.2015, ktorým súd rozhodol, že zmluvná podmienka uvedená v článku 8 bod 1 zmluvy o úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, čoho následkom je povinnosť odporcu zdržať sa jej používania ale zároveň aj povinnosť upustiť od jej presadzovania v uzatvorených zmluvných vzťahoch. Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o úvere obsahuje jasne a určito definované povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, medzi ktorými okrem iného patrí ako povinnosť uvádzať konečnú splatnosť úveru a dobu trvania zmluvy s tým, že v prípade absencie týchto náležitostí dôsledkom je bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Uvedením len počtu splátok 36 nie je naplnená zákonná požiadavka, nie je tak zrejmé, kedy bola splatná prvá splátka ani kedy je úver splatný splatnosťou poslednej splátky. Ďalej žalobca poukázal na skutočnosť, že Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 o zmluvách a o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice rady 87/102/EHS je sekundárnym prameňom práva a nie je možný priamy účinok v horizontálnych vzťahoch, takže priama aplikácia smernice prichádza do úvahy len v sporoch, kde je odporcom členský štát, resp. akýkoľvek orgán konajúci v jeho mene. Vnútroštátne súdy v konštantnej judikatúre potvrdené aj Najvyšším súdom SR potvrdili, že výklad zákona je taký, že sa vyžaduje členenie splátok na splátky úveru, splátky poplatkov a splátky úrokov. Ďalej žalobca zdôraznil, že žalovaný ako veriteľ od počiatku vie, v akom rozsahu budú určené mesačné úhrnné splátky priradované k splátke istiny, úrokov a iných odplát, poplatkov, ale zámerne tak žalovaný nekonal. Veriteľ má takúto vedomosť a musí túto skutočnosť spotrebiteľom oznámiť, inak sa bude jednať o nekalú obchodnú prax v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku vo veci samej a o povinnosti platiť súdny poplatok je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle ustanovenia § 387 CSP a o náhrade trov konania nie sú splnené zákonné podmienky ani na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie a vrátenie súdu prvej inštancie a preto odvolací súd napadnutý výrok o náhrade trov konania zmenil v zmysle ustanovenia § 388 CSP.

8. Predmetom konania na súde prvej inštancie bola žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd určí, že úver poskytnutý žalovaným žalobcovi na základe zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 15.10.2013 je bezúročný a bez poplatkov, ďalej žiadal určiť, že podmienka obsiahnutá v článku 8 dohoda o poskytnutí služby podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka predmetnej zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a ďalej sa žalobca domáhal zaviazat žalovaného zaplatiť mu peňažné prostriedky vo výške vyčíslenej žalobcom, ktorú upresnil na pojednávaní dňa 16.05.2016, kde žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 408,38 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 16.05.2016 do zaplataenia a zároveň aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu primerané finančné zadostučinenie vo výške 237,88 eur. Podaním zo dňa 07.11.2016 doručeným súdu 09.11.2016 žalobca zmenil návrh prednesený na pojednávaní dňa 16.05.2016 a žiadal, aby súd uložil žalovanému len zaplatiť mu sumu 408,38 eur s príslušenstvom,

keď netrval už na zaplatení finančného zadost'učinenia a tento nárok bol žalobcom späťvzatý ešte pred jeho pripustením zo strany súdu. Uznesením zo dňa 25.11.2016 č.k. 19C/173/2015 súd konanie v časti o určenie, že úver poskytnutý žalovaným žalobcovi na základe zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 15.10.2013 je bezúročný a bez poplatkov ako aj o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v článku 8 predmetnej zmluvy zastavil a zároveň pripustil zmenu žaloby tak, že bude rozhodovať o petite žaloby, ktorou sa žalobca domáha zaplatenia sumy 408,38 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 16.05.2016 do zaplatenia.

9. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu a žalovaného bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 408,38 eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia, keď žalovaný je toho názoru, že predmetná zmluva o úvere má všetky zákonné náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. a taktiež bolo potrebné posúdiť, či rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti o náhrade trov konania a o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za návrh je vecne správne.

10. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec aj v napadnutom rozsahu i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 OSP, odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v napadnutej časti. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

11. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalovaného, odvolací súd považuje za podstatné uviesť nasledovné.

12. Z obsahu zmluvy vyplýva, že dňa 15.10.2013 uzatvoril žalobca a žalovaný zmluvu o revolvingovom úvere č. 85000033253, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcovi úver vo výške 1.500,- eur pri počte splátok 36, mesačná splátka 85,15 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.065,40 eur, RPMN za úver 67,76%, ročná úroková sadzba úveru 70%, priemerná RPMN za úver 46,06%, poskytnutá čiastka revolvingu 858,31 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 2.043,60 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 62,79%, ročná úroková sadzba revolvingu 68,44%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,5%. Z prehľadu splácania splátkového kalendára úveru ku dňu 13.11.2014 predloženého žalovaným vyplýva, že ku dňu 13.11.2014 žalobca zaplatil sumu 1.106,95 eur.

13. Súd prvej inštancie správne posúdil predmetnú zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď ide štandardnú formulárovú zmluvu, uzavretú medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako spotrebiteľkou, pričom predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ktorá bola uzavretá medzi stranami. Súd prvej inštancie správne pristúpil k prieskumu, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Výklad a aplikácia ust. § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy, postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy vyplývajúcimi jednak z ust. § 497 Obchodného zákonníka a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam, ktoré sú vymenované v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň aj v § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi stranami niektorú z náležitostí vymenovaných v ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, preto v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie správne priznal žalobcovi sumu 408,38 eur s príslušenstvom ako rozdiel poskytnutého úveru vo výške 1.277,05 eur (od celkovej sumy 1.500,- eur odpočítal sumu 222,95 eur predstavujúcu

poplatok za poskytnutie úveru) a žalobcom uhradenou sumou vo výške 1.685,43 eur, keď zaplatil prvú až trinástu splátku vo výške 85,15 eur a tak ku dňu 13.11.2014 bola splatená celkovo suma 1.106,95 eur, následne boli zaplatené štyri splátky v decembri 2014 až v marci 2015, každá vo výške 85,15 eur a taktiež boli realizované zrážky zo mzdy v mesiaci apríl 2015 vo výške 85,15 eur, máj 2015 vo výške 72,87 eur a jún 2015 vo výške 79,86 eur, keď správne súd prvej inštancie skonštatoval, že o žalovanú sumu sa žalovaný bezdôvodne obohatil a z toho dôvodu v zmysle ustanovenia § 451 OZ je povinný toto bezdôvodné obohatenie žalobcovi vrátiť.

14. Odvolací súd sa argumentáciou žalovaného, ktorý sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že úverová zmluva neobsahuje povinnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch s poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Klára Bíróová) zo dňa 9.11.2015, na čl. 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) nestotožnil.

15. Avšak zároveň rešpektujúc výklad Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, v zmysle ktorého článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že: zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, poznamenáva, že aj napriek tejto skutočnosti musí byť zachovaná požiadavka dobrej viery v záväzkovoprávnom vzťahu. Žalobca tvrdí, že niektoré náležitosti, ktorá má obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie sú vo OP a VOP a to odkazom na anuitné splácanie bod 2.5.3 OP a určenie poradia uspokojovania pohľadávky bod 2.5.5 OP, ktoré podľa čl. 1.1 úverovej zmluvy sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, pričom však v spise sú založené iba Všeobecné obchodné podmienky žalobcu v účinnosťou od 15.8.2012, ktoré neobsahujú odvolateľom uvádzané body ale iba definíciu anuitnej splátky v časti V. Úvery pre obyvateľstvo bod 3. V tomto smere odvolací súd pripomína závery Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp. zn. I ÚS 3512/11 cit.: „Je treba zdôrazniť, že obchodní podmienky ve spotřebitelských smlouvách na rozdíl třeba od obchodních smluv mají sloužit především k tomu, aby nebylo nezbytné do každé smlouvy přepisovat ujednání technického a vysvětlujícího charakteru. Naopak nesmějí sloužit k tomu, aby do nich v často nepřehledné, složitě formulované a malým písmem psané formě skryl dodavatel ujednání, která jsou pro spotřebitele nevýhodná a o kterých předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou (například rozhodčí doložka nebo ujednání o smluvní pokutě). Pokud tak i přesto dodavatel učiní, nepočíná si v právním vztahu poctivě a takovému jednání nelze přiznat právní ochranu.“ Nepochybil preto súd prvej inštancie, ak uviedol, že v zmluve absentuje obligatórna náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch (členenie splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov).

16. Odvolací súd uvádza, že rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Klára Bíróová) zo dňa 9.11.2015 (na ktorý poukázal v odvolaní žalovaný), poskytol výklad výlučne smernice, konkrétne článku 10 ods. 2 písm. h), článku 10 ods. 2 písm. h) a i), článku 23, keď výklad vnútroštátneho práva poskytujú výlučne vnútroštátne súdy.

17. Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí citovanom v odseku 17 vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

18. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie ako splátok istiny, tak aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov

SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa. Taktiež ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení k 31.12.2012 bolo do súdnej praxe aplikované tak, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade, ak zmluva nemala písomnú formu alebo síce písomnú formu mala, ale neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Tento výklad bol následne prevzatý do zákona § 11 novelou vykonanou zákonom č. 352/2012 Z. z. účinnou od 1.1.2013, čo potvrdzuje správnosť výkladu (v zhode s vôľou zákonodarcu) § 11 aj pred 1.1.2013.

19. V danom prípade je tu zrejмый konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

20. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok.

21. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednáť o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad zákona nemôže narušovať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty.

22. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem.

23. Odvolací súd je preto názoru, že napriek poukazu žalovaného na Smernicu a rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich tak, ako to ustanovuje § 9 ods. 2 zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý aplikoval okresný súd, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

24. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie rozsudkom v napadnutom výroku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 408,38 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 16.05.2016 do zaplataenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku rozhodol vecne správne a preto odvolací súd po vysporiadaní sa s podstatnými tvrdeniami odvolateľa s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok v tejto napadnutej časti potvrdil.

25. Inak tomu bolo, ale v časti rozhodnutia súdu prvej inštancie o náhrade trov konania, ohľadne ktorého výroku odvolací súd konštatuje jeho nesprávne právne posúdenie, v dôsledku čoho následne súd prvej inštancie o tomto nároku nesprávne rozhodol.

26. Súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania za právne úkony vykonané do 16.5.2016 v rozsahu 33,34 % trov konania s výnimkou trov konania za súdny poplatok vo výške 57,- eur a ďalším výrokom rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania za právne úkony vykonané po 17.5.2016 (vrátane) v rozsahu 100 %.

27. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že predmetnou žalobou sa žalobca pôvodne domáhal troch nárokov a v priebehu konania na pojednávaní dňa 16.5.2016 zobral žalobca žalobu čiastočne späť tak, že predmetom konania zostal len nárok na zaplatenie sumy 408,38 eur s príslušenstvom. Vzhľadom na uvedené, bol v danej veci do čiastočného späťvzatia žaloby dňa 16.5.2016 v konaní úspešnejší žalovaný, keď žaloba bola čiastočne späťvzatá pre správanie žalobcu. Úspech žalovaného bol tak v rozsahu 2/3-ín a neúspech v 1/3-ine, v percentuálnom vyjadrení súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,34% (úspech 66,67% mínus neúspech 33,33%). Po čiastočnom späťvzatí žaloby predmetom konania zostal nárok na zaplatenie sumy 408,38 eur s príslušenstvom, ktorému súd v celom rozsahu vyhovel, žalobca bol v tejto časti plne úspešný, preto mu súd priznal za obdobie po 17.5.2016 náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania.

28. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

29. Podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

30. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie bola transformovaná do podoby vyjadrenej v § 256 CSP a znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli. Pojem „procesné zavinenie“ sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska a je nevyhnutné vykladať ho komplexne a extenzívne. Zásada procesnej zodpovednosti je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí sporu.

31. V prejednávanej veci si žalobca jednou žalobou uplatňoval voči žalovanému viacero právnych nárokov a to určenia, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov; určenia, že podmienka obsiahnutá v článku 8 Dohody o poskytnutí služby je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 408,38 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 408,38 eur od 16.5.2016 do zaplatenia. Správne súd prvej inštancie posúdil celkovú úspešnosť sporových strán v prejednávanej veci ak dospel k záveru, že žalobca bol procesne neúspešný ohľadne oboch určovacích nárokov, kde konanie nebolo zastavené pre správanie sa žalovaného a tak bolo zavinené žalobcom a taktiež správne dospel k záveru, že žalobca bol procesne úspešný ohľadne tretieho nároku o zaplatenie žalovanej sumy s prísl. a preto celková úspešnosť žalovaného je v rozsahu 1/3 (2/3 - 1/3) ako to správne konštatoval aj súd pvej inštancie. V danom prípade neobstojí námietka žalobcu, že súd sám ex offo skúma neprijateľnosť zmluvných podmienok a preto nie je viazaný žalobným návrhom, nakoľko v zmysle ust. § 216 ods.1 CSP je ním súd viazaný vždy, s výnimkou prípadov uvedených v odseku 2 cit. ustanovovania, čo však nie je prípad prejednávanej veci. Nie je dôvodná ani námietka žalobcu, že súd mal do celkového úspechu započítať aj úspech žalobcu o podanom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nakoľko nejde o vec samú v zmysle § 255 ods. 1 CSP a právny zástupca žalobcu si môže uplatniť náhradu za poskytnutú právnu pomoc pri podaní tohto predbežného opatrenia v rámci nároku náhradu trov právneho zastúpenia.

32. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a teda aj o celkovej úspešnosti sporových strán rozhoduje súd podľa pomeru úspechu vo veci len raz a to pri svojom konečnom rozhodnutí. Nebol teda správny postup súdu prvej inštancie, že najprv do momentu čiastočného späťvzatia žaloby ohľadne dvoch nárokov t.j. do dňa 16.5.2016 vypočítal celkový úspech vo veci ohľadne všetkých troch nárokov v rozsahu 33,34 % a následne od 17.5.2016 zostavajúcemu nároku priznal 100% úspešnosť. Ak je vo veci uplatnených viacero nárokov, celková úspešnosť sporových strán sa počíta len raz a to v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a nie je ju možné v dôvodu čiastočného späťvzatia návrhu deliť podľa časových období tak, ako to urobil súd prvej inštancie, nakoľko je to v rozpore s ust. § 262 ods. 1 CSP.

33. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súd prvej inštancie o náhrade trov konania v zmysle ust. § 288 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia.

34. Ďalej sa odvolací zaoberal odvolaním žalovaného v časti uloženia povinnosti platenia súdneho poplatku za návrh, keď žalovaný namietal, že výrok o povinnosti žalovaného uhradiť súdny poplatok v sume 57,- eur je v rozpore so zákonom, nakoľko súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny

poplatok zo sumy 408,38 eur a z tejto sumy nie je 57,- eur, ale najvyšš 24,- eur a z rozhodnutia nie je zrejme, ako súd k sume 57,- eur vlastne dospel.

35. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že zaviazal žalovaného zaplatiť na účet okresného súdu sumu 24,- eur (t.j. 6% zo sumy 408,- eur) z titulu súdneho poplatku za návrh z dôvodu, že žalobca je od poplatku v tomto konaní oslobodený a súd jeho návrhu v časti o zaplatenie sumy 408,38 eur vyhovel a zároveň súd žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 33,- eur ako súdneho poplatku za návrh žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia, ktorému súd vyhovel. Vzhľadom na uvedené, keďže súdne poplatky boli vyrúbené podľa § 2 ods. 2 Zákona č. 71/1992 Zb. súd rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania s výnimkou trov konania za súdny poplatok vo výške 57,- eur, keď súdne poplatky boli vyrúbené z tej časti predmetu konania v ktorých bol žalovaný plne neúspešný, čo je zohľadnené v rozsahu priznaného nároku na náhradu trov konania.

36. V prejednávanej veci je žalobca oslobodený od platenia súdnych poplatkov v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. u) zák.č. 71/1992 Zb, z uvedeného dôvodu je potrebné rozhodovať o súdnom poplatku za návrh v zmysle ust. § 2 ods. 2 cit. zákona.

37. Podľa § 2 ods. 2 zák.č. 71/1992 Zb., ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe alebo návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť žalovaný alebo odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Túto povinnosť však žalovaný alebo odporca nemá v konaní o rozvod manželstva, o určenie neplatnosti alebo o určenie neexistencie manželstva, ak súd tak rozhodne alebo ak uloží náhradu trov konania poplatníkovi, a v konaní pred správnym súdom.

38. Podľa položky č. 1 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov, z návrhu na začatie konania, ak nie je ustanovená osobitná sadzba výška súdneho poplatku predstavuje z ceny predmetu konania 6% - najmenej 16,50 Eur, najviac 16.596,50 Eur.

39. Podľa položky č. 1 písm. b) sadzobníka súdnych poplatkov, z návrhu na zrušenie alebo zmenu neodkladného opatrenia (do 30.6.2016 predbežného opatrenia) podľa osobitného predpisu 33 eur.

40. Ako už bolo uvádzané, žalobca bol v konaní úspešný pokiaľ ide o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 408,38 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 16.05.2016 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti žalobu v priebehu konania bez zavinenia žalovaného vzal späť. V závislosti od výsledku konania tak súd prvej inštancie dôvodne a správne rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok, keďže žalobca je v tomto konaní oslobodený od ich platenia. Podľa výsledku konania rozhodol o poplatkovej povinnosti žalovaného v tej časti žaloby, v ktorej bol žalobca úspešnou sporovou stranou a preto je daná povinnosť žalovaného zaplatiť súdny poplatok vo výške 33,- Eur pokiaľ ide o súdny poplatok za návrh na nariadenie predbežného opatrenia a pri žalobe o zaplatenie 408,38 eur sprísl. výška súdneho poplatku je daná sumou 24,- Eur (6% zo sumy 408 Eur). S ohľadom na nepochybné oslobodenie žalobcu od platenia súdnych poplatkov v tomto druhu konania a zohľadňujúc výsledok konania o žalobe uplatňovanej žalobcom je potrebné konštatovať, že súd prvej inštancie rozhodol správnym spôsobom o poplatkovej povinnosti žalovaného.

41. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o uložení povinnosti platiť súdny poplatok za návrh v zmysle ust. § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

42. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, pričom dospel k záveru, že v odvolacom konaní nebola úspešná ani jedna zo sporových strán a preto rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca nebol procesne úspešný so svojim odvolacím návrhom ohľadne náhrady trov konania a žalovaný nebol úspešný v časti odvolacej námietky vo veci samej.

43. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).